

REVEAL

ROBBIE WILLIAMS
DOOR CHRIS HEATH

Inleiding

Dit is een boek over Robbie Williams. Het is een intiem en indringend verslag van zijn leven tot nu toe, van de dingen die hij heeft gedaan en wat hij daarbij dacht. Als gevolg van wie hij is, hoe hij is en hoe eerlijk en open hij instinctief het liefst wil zijn, beschrijft dit boek momenten en bevat het informatie die je misschien niet verwacht in een boek met de foto van een moderne celebrity op de omslag. Bepaalde informatie zal belachelijk zijn, hartverscheurend, grappig, onprettig, ongemakkelijk eerlijk of verontrustend bot, teder en opbeurend, belachelijk geobserveerd door zichzelf, ontroerend gul en openhartig, ontmoedigend, bevestigend, om woedend van te worden of ongelofelijk leuk.

Maar allereerst een verhaal over een song die hij onlangs probeerde te schrijven. Aanvankelijk lijkt het misschien een vrij somber verhaal, doordat hij hierin onbarmhartig vertelt over zijn frustraties, tekortkomingen en mislukkingen en doordat hij zijn eigen leven keihard en deprimerend samenvat – een uitstekende inleiding op één kant van wie hij is en op de borrelende heksenketel vol twijfels en obstakels in zijn hoofd. Maar tegelijkertijd is het een verhaal waarin hij, door deze angsten te benoemen en onder ogen te zien, iets magisch ontdekt. Het is geen spoileralert als ik op deze plek al vertel dat dit, op kleine en grote schaal, steeds weer zal gebeuren. Een leven dat nog geleid wordt kan geen happy end hebben, doordat we allemaal nog kans maken op onverwachte meevallers of de gevolgen moeten dragen van onze eigen tekortkomingen. En als dit boek al het verslag is van de zoektocht van een gekwelde man naar het rijke leven dat hij volgens iedereen al leidt, dan – zelfs als dit verslag evenzeer

steunt op de gevechten en de overwinningen – zou dat niet het nieuws mogen vertroebelen dat zijn zoektocht tegenwoordig vooral bijzonder goed verloopt.

* * *

Juni 2016

Hij vertelt over zijn leven in de microfoon. Eén versie daarvan tenminste:

Ik zou dus niet trouwen, ik zou geen kinderen krijgen, ik zou alleen mijn eigen leven verkloten. En daar slaagde ik uitstekend in. En ik zou nooit zo laf zijn dat ik iemand in de steek liet, omdat ik nooit een relatie zou aangaan; ik zit eigenlijk nooit goed in mijn vel. En ik zou mijn angst nooit kwijtraken. Verdomme, ik ben zo ontzettend bang.

Vandaag zit Rob in de RAK Studios in Londen met songwriter Johnny McDaid. Songs schrijven kan een heel intiem proces zijn, waarbij vaak veel meer tijd wordt besteed aan het uitwisselen van ervaringen en gedachten dan aan het daadwerkelijk schrijven van teksten of melodieën. Het was Johnny's suggestie om eens te kijken wat er gebeurt als Rob gewoon hardop een paar van die meedogenloze waarheden uitspreekt die hij in de loop der tijd via zijn muziek heeft gedeeld. Niemand hoeft dat ooit te horen. Rob heeft gezegd dat hij dat wel wil proberen.

Ik weet dat je als je jonger bent denkt dat alles beter moet worden, want als je jong bent denk je dat je ontsterfelijk bent en dat alles altijd zo blijft, ja toch? Maar ik loop al een tijdje rond op deze aardkloot en het verdwijnt dus niet. Ik heb alles meegemaakt en ik ben er nog steeds.

Een deel van Robs huidige angst, een angst die steeds groter wordt, wordt veroorzaakt door zijn aanstaande album. Hij heeft zoveel nieuwe songs geschreven – zelfs hij weet niet precies hoeveel: zestig misschien, of zeventig, of tachtig – maar hij is nog steeds op zoek naar iets wat hij niet kan vinden. Niet gewoon iets wat goed is, niet gewoon iets wat speciaal en echt voelt, maar iets wat te gek is, wat aanvoelt als een hit.

Ik ben jaloers, onbetekenend en onzeker, overgevoelig en onderontwikkeld. Ik heb het gevoel dat mijn succes een vergissing is. En o ja, het doet me veel meer pijn dan het zou moeten doen als je zegt dat ik dik ben... ongetalenteerd... lastig.

Het lijkt niet erg waarschijnlijk dat deze song dat wordt waar hij naar op zoek is. Maar hij doet het toch. Zoals hij later zei: 'Ik probeerde eerlijk te zijn.'

Want misschien verwoord jij wel hoe ik over mezelf denk. En ik zou niemand ooit net zo behandelen als ik mezelf behandel. Het kost me geen enkele moeite al mijn fouten op te sommen. En het is ontzettend moeilijk om te proberen positief te blijven. Er is geen ontsnapping mogelijk.

In de loop der jaren heeft Rob heel veel songs geschreven met een meedogenloos en keihard oordeel over de man die ze zingt. 'Hij springt uit zichzelf voor de bus,' zegt Johnny, 'voordat iemand anders de kans krijgt hem ervoor te duwen.' Maar hoewel zelfkwellend een van Robs belangrijkste onderwerpen is, was dat meestal iets beter verborgen dan nu: hij verpakt het als een metafoor, hij camoufleert het door humor of hij presenteert het in een vreemde vorm van zijn karakteristieke sardonische retoriek. Rob heeft er een handje van om zelfkritiek op opschepperij te laten lijken.

Maar dit is meer een onopgesmukte transcriptie van zijn somberste gedachten.

Ik heb geprobeerd mezelf te genezen met drugs, drank, vrouwen, tv, internet, sigaretten... Is het aan degelijk DNA te danken dat ik nog leef, of ben ik de voorouder van mijn voorouders?

Pas helemaal aan het einde van deze sombere monoloog is er een kort moment van optimisme, een heel lichte kentering: 'overwinning dankzij tegenslagen' en 'mijn kracht komt voort uit mijn zwakte':

Tja, eigenlijk was mijn zwakte mijn kracht. Daardoor heb ik bereikt wat ik heb bereikt. En dat heb ik gedaan omdat ik dacht dat ik het niet kon.

Dat is niet veel na al die aanhoudende zelfkastijding.

Maar toch, wat vandaag is gecreëerd is wel een prestatie: een afgeleide autobiografie van drie minuten, prachtig verteld door middel van zijn

twijfels, angsten en onzekerheden. Ze noemen de song 'I Am Me', naar een andere alinea waarin wordt herhaald: *Wherever I am, that's where I'll be... I am me.* Het is wel duidelijk dat dit zeker niet de speciale, universele hitsingle is waar Rob naar streefde, maar soms laat de creativiteit zich niet temmen en gaat als vanzelf een bepaalde kant op.

Die andere zoektocht zal dus door moeten gaan.

* * *

Rob is altijd songs aan het schrijven.

Hij weet dat sommige mensen denken dat hij zo'n popster is die altijd maar popsterdingen doet en dat er zo nu en dan een paar nieuwe songs voor hem bij elkaar worden gezocht – misschien met een klein beetje input van de ster zelf, maar misschien ook niet – en dat er dan een album wordt gemaakt. Tegenwoordig zijn er veel van dat soort popsterren, en voor sommigen werkt dat heel goed.

Maar Rob is een andere soort popster, al sinds hij midden jaren 1990 zelf songs begon te schrijven. Zo'n popster die altijd schrijft, gewoon omdat hij zo is. Zo'n popster die bijna altijd alles vertelt: elk succes, elke mislukking, elke up en elke down, elke fantasie, elke angst, elke liefde, elk haatgevoel, elke domme en slimme gedachte, elke ambitie, elke droom, elke indringende herinnering, elke opschepperij, elke grap, elke slimme opmerking en elke slechte rijm, elke hoop en elke teleurstelling... Dat allemaal, aan welk stukje van de puinhoop of de grootsheid van zijn leven hij maar denkt, komt in de ene song na de andere aan de orde. Zelfs in veel meer songs dan wie dan ook zal horen.

Hij is bijvoorbeeld eind 2006 gestopt, al heeft hij dat indertijd niet aan veel mensen verteld, met een popster te zijn. Hij geeft nu wel toe dat hij dat waarschijnlijk niet aan veel mensen heeft verteld omdat hij ergens diep vanbinnen wel wist dat het waarschijnlijk was dat hij zou terugkeren, ooit. Maar toch heeft hij zichzelf drie jaar lang wijsgemaakt dat zijn tijd als popster achter hem lag. En zelfs toen hield hij niet op met het schrijven van songs; het kwam gewoon nooit in zijn hoofd op dat dat

zou moeten. Als je in die tijd bij hem op bezoek kwam, tijdens zijn nieuwe leven als ex-popster/kluizenaar, en liet doorschemeren dat je het wel een beetje vreemd vond dat hij je altijd wel een nieuwe song liet horen en er vaker wel dan niet een paar bevriende songwriters bij hem logeerden, keek hij je aan alsof je een beetje irritant was. Snapte je dan niet dat hij met iets heel anders was gestopt? Gestopt met, als hij het echt moet verwoorden, ‘Robbie Williams, de popster’ zijn, en alles wat daarbij hoorde. Hij was gestopt met alles daarbúiten. Waarom zou dat betekenen dat hij zou ophouden met het schrijven van songs? Dat was iets wat hij hier kon doen, veilig thuis, met zijn vrienden. Zonder dat iemand dat zelfs maar hoefde te weten. Dit was gewoon wat hij dééd.

Hij schrijft dus omdat hij schrijft. Maar toch, dat merkte hij wel toen hij terugkwam, als je maar lang genoeg een succesvolle popster bent, is er een bepaalde druk die in de loop der tijd verandert en steeds groter wordt. Tijdens de succesvolle popcarrière is er een magische periode, waarin je gewoon maar wat freewheelt, waarin alles wat je doet moeiteloos goed uitpakt, waarin het lijkt alsof de hele wereld naar je luistert elke keer dat je het eenvoudigste woord fluistert, waarin de ene song na de andere een universele plek lijkt te raken en je een hele tijd bijna niet in staat lijkt die plek niet te raken.

En dan, bijna alsof een willekeurig radertje in een hemels mechanisme opeens een andere stand aanneemt, is het afgelopen. Dat overkomt iedereen – hoe getalenteerd of beroemd ook – zonder enige uitzondering. Vanaf dat moment blijft er misschien wel sprake van enorm veel succes en bijval en rijkdom, maar zal het nooit meer zo eenvoudig zijn als het ooit was.

* * *

Dus nu is het juni 2016 en over een kleine vijf maanden moet hij – voor het eerst sinds vier jaar – het eerste Robbie Williams-album met nieuwe popsongs uitbrengen; het eerste album van die soort als een popster van in de veertig. De druk werd steeds groter. Songs schrijven voor zelfontplooiing en zelfexpressie is misschien wel leuk, maar songs schrijven die zullen

worden beoordeeld aan de hand van de vraag of ze voldoen aan bepaalde criteria die moeilijk zijn uit te leggen of te definiëren is veel stressvoller.

Hij heeft alle songs bij zich die hij de afgelopen vier jaar heeft geschreven, op de laptop die hij overal mee naartoe neemt. (Nou ja, eigenlijk zijn laatste laptop; vaker dan je voor mogelijk houdt is er net iets mis met zijn huidige laptop – meestal doordat hij is gevallen of door een ongelukje met badwater – waarna er een technaut bij hem thuis komt die zijn data op een splinternieuwe overzet.)

Rob probeert altijd songs uit op mensen, songs waar hij op dat moment aan denkt – vaak de recentste, maar soms ook oudere die hem opeens weer te binnen schieten. Sommige zijn geschreven met zijn oude songwriter-partner Guy Chambers, andere met leden van zijn liveband, met oude vrienden uit Stoke, met producer Stuart Price of met allerlei andere mensen die hij heeft ontmoet of die hem door andere vrienden zijn aanbevolen. (Een heel veelzeggend feit: Rob vindt het veel gemakkelijker om met iemand die hij niet kent te proberen een song te schrijven dan om met diezelfde persoon uit eten te gaan.) Ook al is nog niet de helft van al deze songs ooit een serieuze gegadigde voor een nieuw Robbie Williams-album, betekent dat toch heel veel schrijfwerk.

De vraag die hij steeds weer stelt, net als de mensen om hem heen, ook al wordt die niet expliciet geformuleerd, is: zit er een hit tussen deze songs? Er zijn heel veel songs waar hij trots op is, heel veel die hij mooi vindt, heel veel die objectief gezien goed zijn. Maar in de popmuziek worden geen prijzen uitgereikt voor kwaliteit, voor hard werken of voor consistentie – er wordt gezocht naar een song die doorbreekt en blijvend is. Misschien heeft hij ze al. Dat is heel moeilijk te beoordelen.

Er is bijna geen tijd meer, en hij is nog altijd op zoek. Maar toch, net als je denkt dat hij de voor de hand liggende fout maakt en probeert iets te maken wat te bot of te commercieel of te eendimensionaal is, gaan songs gewoon hun eigen gang. Soms is hij op zoek naar een hit en eindigt hij met een heleboel gepraat en gevloek en een negatieve samenvatting van alle negatieve gedachten die door zijn hoofd malen, maar er is altijd een volgende dag.

* * *

Meteen de volgende dag gaan hij en Johnny McDaid weer naar de RAK Studio om verder te werken aan 'I Am Me'. Gek genoeg heeft Rob Johnny een citaat gemaaild van schrijfster Marianne Williamson dat Johnny diezelfde week ook al was tegengekomen en had gelezen. Het gaat over angst: *Onze diepste vrees is niet dat we ontoereikend zijn. Onze diepste vrees is dat we onmetelijk veel macht hebben. Het is ons licht, niet onze duisternis, die ons de meeste vrees inboezemt.*

Daar hadden ze dus over gediscussieerd en daar dachten ze dus aan. Op een bepaald moment ging Rob even naar de wc en toen hij terugkwam hoorde hij dat Johnny een paar akkoorden aansloeg op de piano.

Rob begon gewoon te zingen:

I love my life

I am powerful

I am beautiful

I am free

'Een song om mezelf assertief en mondig te maken, omdat ik me toen niet zo voelde,' vertelt hij. 'Ik ben een depressief persoon die moeite heeft met geluk, maar dat heb ik nu overwonnen, zodat ik nu kan zingen: *I love my life*. Ik weet instinctief dat er heel veel mensen zijn die dat net zo voelen.'

Dat was zijn ratio, op dat moment tenminste. Dat zijn zeker niet de gebruikelijke woorden die hij zou zingen. Popmuziek zit misschien vol positiviteit, vaak zelfs overdreven, maar dat geldt niet voor de songs van Robbie Williams. En misschien heeft hij alleen maar het gevoel dat hij dat nu kan doen, in zijn kamer, omdat hij weet dat ze zullen worden gecompenseerd door de gesproken opsomming van zijn tekortkomingen van gisteren.

I love my life

I am wonderful

I am magical

I am me

Dit is het refrein natuurlijk. Dat heeft hun een minuut of vijf gekost. Dus nu hebben ze een song.

Maar het is gewoon weer een song, een nieuwe song voor op de computer. Het heeft wel iets, maar het is niet wat hij nodig heeft. Al die sombere uitspraken, dat wordt echt geen hitsingle. En er is nog een probleem: het refrein. Rob weet dat het ergens wel sterk is en dat hij het meende toen hij het zong. Maar toch kan hij zich niet voorstellen dat hij die woorden over zichzelf zal zingen – niet in het openbaar, niet als Robbie Williams die de wereld vertelt dat hij van zijn leven houdt.

‘Wat steeds terugkwam,’ zegt hij, ‘was: dat kun je niet doen, omdat het egoïstisch lijkt.’

Er is een ander soort opschepperij dat een essentieel deel vormt van wat hij doet, maar niet zoiets als dit. Dit is gewoon niet iets wat hij zou doen.

* * *

Iets waar hij helemaal geen moeite mee heeft, is iets waar zo ongeveer iedereen wel moeite mee zou hebben: het idee dat hij te eerlijk was geweest in die teksten, dat hij te veel had gezegd, dat hij dingen had onthuld waarvan het veiliger was geweest die verborgen te houden.

Maar dat is iets wat hem zelden zorgen lijkt te baren, vroeger ook al niet. Misschien vertelt hij meer waarheden dan een verstandig mens zou delen, maar hij heeft inmiddels al meer waarheden verteld dan een verstandig mens in zijn hele carrière zou delen. Dat zou je zelfs een van de opvallende onlogische fundamenten kunnen noemen waarop hij zijn hele carrière heeft gebouwd.

De meeste mensen proberen zichzelf te beschermen door hun geheimen angstvallig te bewaren, maar je kunt jezelf ook op een andere manier beschermen: als je zelf je geheimen bekendmaakt voordat iemand anders dat kan doen, is het veel moeilijker ze tegen je te gebruiken.

Bovendien is het zo dat die geheimen, zelfs als je ze bekendmaakt, van jezelf blijven.

1

September 2016

Het is halfacht 's ochtends. Sommige ochtenden zijn rustig, andere niet echt. Zo te zien is het vandaag een 'vader-dochter rap-flashback'-maandag. Aan de ontbijttafel in het huis van de Williams in Los Angeles zit Teddy – Theodora Rose Williams – die volgende week vier wordt. Ze eet wafels met frambozen en kijkt ondertussen naar de video van LL Cool J 'I'm Bad', gevolgd door 'Don't Believe The Hype' van Public Enemy en door 'Jump' van Kris Kross.

'Deze vond papa altijd geweldig,' zegt haar persoonlijke vj van tweeënveertigenhalf. 'Vind jij hem leuk, Ted? Toen droegen ze alleen maar zwart.'

‘Waarom?’ vraagt Teddy.

‘Goede vraag.’

Na Will Smiths ‘Gettin’ Jiggy With It’ laat Rob de laatste video zien, ‘Hey Ya!’ van OutKast. ‘Deze is goed,’ zegt hij, ‘papa wilde dat hij deze had geschreven,’ zegt hij.

* * *

Vandaag is ook haar vaders eerste werkdag waarop hij zijn volgende album *The Heavy Entertainment Show* zal promoten. Hij zal optreden als een van de celebritygastjuryleden van de Britse *X Factor*, waarvoor hij het grootste deel van de dag zal worden gefilmd in het huis van Sharon Osbourne. Na het ontbijt bereidt hij zich daarop voor door weer naar bed te gaan. Hij valt in slaap en droomt. Zijn vrouw Ayda had een huis gekocht in Las Vegas en hij herinnert zich, zelfs in die droom, dat het hem ontzettend verbaasde dat dit nieuwe huis een eigen podium had. Maar dat was echt niet het enige vreemde aan dat huis. ‘Tijdens de housewarming zat één tafel vol voetballers,’ vertelt hij. ‘Er waren ook heel veel andere tafels, maar behalve die voetballers kende ik niemand.’ Dat was allemaal heel ongemakkelijk. ‘Ik probeerde me te vermaken,’ zegt hij, ‘maar ik hou niet van verrassingen. Hoewel Wayne Rooney heel aardig was.’ En ook al leek de voorkant van het huis niet veel te verschillen van zijn herenhuis in Los Angeles, was er aan de andere kant iets wat nog vreemder was. ‘Achterin,’ vertelt hij, ‘grensde het huis aan de markt in Tunstall.’ Tunstall is de wijk in Stoke-on-Trent waar hij is opgegroeid.

Rob vertelt dit allemaal heel nuchter in de auto onderweg van de Hollywood Hills naar Sharon Osbournes huis. Hij lijkt het helemaal niet gek te vinden dat hij in zijn droom in een onwerkelijk herenhuis was met een podium en een deur naar zijn jeugd. Maar misschien komt dit doordat hij eraan gewend is dat er veel vreemdere dingen gebeuren – als hij slaapt en als hij wakker is.

Michael Loney, die als enige van zijn managers altijd bij Rob is als hij werkt, zegt dat hij die nacht ook een verontrustende droom had, waar

Rob ook in voorkwam. Michael droomde dat Rob en zijn band die dag met een helikopter naar een privéigig in Frankrijk moesten, maar dat hij helemaal was vergeten om dat aan Rob te vertellen. Toen hij wakker werd, moest hij zelfs in zijn agenda kijken om zeker te weten dat het niet waar was.

Daarop volgt een uitgebreider gesprek over verontrustende dromen.

‘Ja,’ zegt Rob. ‘Ik droom af en toe dat Ayda bij me weggaat. Dan is ze zo kil en emotieloos...’

‘Je hebt toch geen terugvaldromen meer?’ vraagt Michael.

‘Nou, ik beschouw ze niet als terugvaldromen,’ zegt Rob. ‘Ze gaan gewoon over mij terwijl ik drugs gebruik.’

Hij is al een paar dagen verkouden en klaagde dat hij zich ziek voelde. Michael vraagt hem of hij zich beter of slechter voelt dan gisteren.

‘Een beetje beter misschien?’ geeft Rob aarzelend toe. ‘Maar weet je, als je niet wilt dat mensen te veel van je verwachten, zeg je immers “slechter”?’

* * *

Sharon Osbournes huis is het huis met het NEVER MIND THE DOG – BEWARE OF THE OWNER-bord ervoor. Ze komt even dag zeggen als Robs make-up wordt gedaan in een van de kamers boven.

‘Ik ben verkouden en wil je niet aansteken,’ zegt hij, ‘dus laten we maar gewoon hallo zeggen.’

Nadat ze dat hebben gedaan, kletsen ze over vastgoed en huizen in-richten. (Sharon – en Ozzy, hoewel die op tournee is – wonen hier nog maar net.)

‘Ik heb daar niets over te zeggen,’ zegt Rob. ‘Ik heb een echtgenote en die heb ik tien jaar geleden mijn ballen gegeven. Ze bewaart ze in een potje naast het bed.’ Hij vertelt Sharon, die hier in Amerika haar eigen tv-show heeft met een panel dat alleen uit vrouwen bestaat, over Ayda’s recente optreden als een van de gastvrouwen van *Loose Women*.

‘Vindt ze het leuk?’ vraagt Sharon.

‘Jawel,’ zegt Rob. ‘Ze vindt het leuk, en ik vind het leuk dat ze eraan meedoet. Ik bedoel, ze praat heel veel, maar weet je, ze zegt niets waar ik niets mee kan. Niets waar we in het openbaar over praten in elk geval.’

Ze kletsen even over vrienden en vijanden, en dan vertelt Rob dat hij Piers Morgan laatst tegenkwam, iemand met wie hij al heel lang een ru-zieachtige relatie heeft. ‘Ik dacht altijd dat je dan moest schreeuwen en tieren en ze moest uitschelden,’ zegt hij. ‘Ik dacht altijd dat jouw versie van de waarheid je macht gaf... maar ik ben nu vader. En ze luisteren toch niet naar je, zodat er niets verandert en je jezelf alleen maar problemen bezorgt. Dus kun je net zo goed aardig doen.’

‘Het kost je niets om aardig te doen,’ zegt een van de directeuren van *X Factor* die ook is binnengekomen.

‘Alleen je waardigheid,’ zegt Rob. ‘Maar die ben ik in 1991 toch al kwijtgeraakt. Dus dat is prima.’

Kort nadat Sharon en de mensen van *X Factor* zijn vertrokken, zegt Rob opeens: ‘Ja, met die “Do What U Like”-video.’

‘Do What U Like’ was Take That's eerste single; aan het einde van de video liggen ze met z'n vijven op hun buik op de grond, naakt, terwijl een jonge vrouw met een dwell jam op hun billen smeert.

Even is het stil.

‘Toen ben ik mijn waardigheid kwijtgeraakt,’ zegt hij, voor het geval dat nog niet duidelijk was.

* * *

De reeks gebeurtenissen die ertoe leidden dat Rob weer aardig was tegen Piers Morgan begon in de Dan the Man-gym, een speelparadijs voor kinderen waar Rob en Ayda hun zoon Charlie mee naartoe hadden genomen. (Charlton Valentine Williams, die volgende maand twee wordt.) Daar kwamen ze Simon Cowells partner Lauren Silverman tegen en zij nodigde hen uit voor haar verjaardagsfeest die avond in hotel Chateau Marmont. Rob ging daar vaak naartoe toen hij single was en het was niet echt een plaats waar hij ooit weer naartoe wilde, maar hij vond dat hij in

elk geval zijn gezicht moest laten zien. Hij had niet echt nagedacht over wie er nog meer zouden zijn.

‘En toen zag ik dat Piers Morgan er ook was,’ zegt hij. Hij moest snel een besluit nemen. Piers Morgan heeft in de loop der jaren een heleboel giftige en neerbuigende dingen over Rob gezegd en Rob heeft daar wel eens hatelijk op gereageerd – en soms was hij misschien weleens degene die ermee begon. En nu waren ze daar allebei. ‘Ik bevond me natuurlijk in een lastig parket, want ik was op een feest waar hij ook was uitgenodigd en dus kon ik me niet grof of gewelddadig gedragen,’ zegt Rob. Dus besloot hij zich volkomen anders op te stellen. ‘Ik ging naar hem toe en omhelsde hem. En hij zei: “Robbie, hebben we eigenlijk ruzie met elkaar of niet? Ik heb even geen idee.” En toen zei ik: “Weet je, toen al dat afschuwelijke mediagedoe voor mij en over mij begon, werd jij daar het boegbeeld van en dus vertegenwoordigde jij al dat nare gedoe.” Hij zei: “Dat snap ik.” En toen zei ik: “Ik ben nu wat ouder.” En toen zei hij: “En wijzer.” En toen zei ik: “Ja, en wijzer.” En ik deed aardig tegen hem.’

Tijdens het diner zaten ze naast elkaar aan een tafel, met Simon Cowell en Lauren, Ayda en Nicole Scherzinger. Ze praatten met elkaar, en Rob vertelde dat hij had gelezen dat Piers Morgan dingen over terrorisme had gezegd die Rob dapper vond en complimenteerde hem daarmee. Er gebeurde niets vervelends.

‘Het was heel bijzonder, het was net of er een zware last van mijn schouders viel doordat ik iemand niet hoefde te haten,’ vertelt Rob. ‘Eén iemand minder. Het was vreemd bevredigend om aardig tegen hem te zijn.’

Daarna, zoals Rob ook wel had verwacht, schreef Morgan over hun ontmoeting in zijn column in *The Mail On Sunday*. Dit was zijn versie:

Robbie en ik hebben een nogal wisselende relatie gehad. Ik was Take That's officiële biograaf, maar we kregen ruzie toen de roem en rijkdom hem naar het hoofd stegen en hij ontzettend arrogant werd. Of misschien was ik dat!

De situatie had dus best een beetje gespannen kunnen worden, maar gelukkig kletsten onze vrouwen eerst met elkaar en toen bleek dat zij dezelfde pilatesinstructeur hadden in Londen... altijd een geweldige aanleiding om het ijs te breken.

Robbie stak zijn hand uit. 'Hoe gaat het, vriend?'

'Prima, vriend. Lang geleden...'

'Dat is het zeker! Ik ben wat rustiger geworden.'

'Ik ook.'

We grinnikten allebei, waarna we een lang gesprek voerden over het leven, de wereld en mijn columns.

'Ik vind het echt bewonderenswaardig dat je je nek uitsteekt over zaken als ISIS en wapens,' zei hij, 'maar ben je niet bang dat iemand jou een keer op de korrel neemt?'

'Mensen willen me al dertig jaar vermoorden,' antwoordde ik.

'Klopt,' zei hij en hij knikte.

'Tja, als iemand daarin slaagt, zing ik "Angels" op je begrafenis.'

'Bedankt, vriend, dat is aardig van je.'

'Het minste wat ik kan doen.'

Volgens Rob was dit grotendeels waar, hoewel hij zegt dat Piers Morgan hem vroeg of hij op zijn begrafenis 'Angels' wilde zingen en Rob dat niet zelf aanbood. Hij zegt ook dat Piers Morgan zwijgt over het boegbeeld, hoewel Morgan dat ongetwijfeld heeft beschouwd als een verontschuldiging voor het feit dat hij ten onrechte moest boeten voor de zonden van anderen – ook al word je soms het boegbeeld omdat jij de hoofdrolspeler bent.

* * *

Als Robs make-up klaar is, vertelt hij iets verrassends: hij heeft een dag of tien geleden zijn eerste botoxbehandeling gehad. 'Botox en fillers,' zegt hij. 'Dat was een traumatische ervaring, het deed echt pijn.' Hij zegt dat het ongeveer acht dagen duurde voordat alles tot rust was gekomen; daarvoor was de botox niet in sommige plekjes van zijn gezicht terechtgekomen. 'Ayda dacht dat ik steeds boos op haar was, maar dat was niet zo.'

Ik vraag hem waarom hij dat deed.

'Omdat je, als je maar lang genoeg in een kapsalon blijft, altijd wel

geknipt wordt,' zegt hij. 'En ik woon in Los Angeles. En ik ben tweeënveertig. En waarom niet? Ik vind het leuk, mijn voorhoofd is nu glad.'

* * *

Voor een paar tv-shots die eerst geheimhouden, maar vervolgens bekendmaken wie het *mystery*-celebrityjurylid is, wordt Rob gefilmd. Hij draagt een tuinbroek en doet alsof hij Sharon Osbournes tuinier is die met een snoeischaar de struiken snoeit. De filmploeg bedenkt iets extra's, iets wat ze zelf heel leuk vinden: Rob moet worden natgespoten met een tuinslang. Ze vragen Rob of hij dat vreemd vindt.

'Een beetje wel,' antwoordt hij, 'want dan worden mijn tepels nat. En ik probeer juist een popster te zijn.'

Hij en Sharon gaan zitten en kijken naar de deelnemers die in de tuin voor hen optreden – allemaal twee keer. Als ze voor de tweede keer optreden is het donker. Tijdens een pauze praten ze over de verschillende zangers en zegt Michael dat een van hen niet alle noten helemaal zuiver zong.

'De meeste zong ze wel zuiver!' voert Rob aan. 'Dat probeer ik ook. Als ik vijfenzeventig procent zuiver zing, heb ik een goed optreden gehad.'

Kort daarna, als ze nog steeds in de tuin aan het filmen zijn, komt Ayda even langs met Teddy en Charlie en houdt iedereen even op met wat ze aan het doen zijn. Op dat moment trekt Teddy, te midden van de ongeveer vijftig mensen die in een tuin in Los Angeles een tv-show opnemen, alle aandacht naar zich toe door 'Let it Go' te zingen, en wel met zoveel overgave dat zo ongeveer iedereen meezingt.

'Goed gedaan, schat,' zegt Rob.

* * *

De volgende dag is Rob thuis en geeft interviews die worden gefilmd – eerst in de studio en daarna aan de rand van zijn enorme gazon met de stad achter zich – en vertelt over elke song op zijn album.

Na het werk gaat hij bij de kinderen zitten die aan het eten zijn. Ze kijken naar een stukje uit *Mary Poppins* op YouTube en dan zet hij, omdat deze rapvideofase nog voortduurt, de ‘Intergalactic’-video op van de Beastie Boys. ‘Vind je dit leuk, Ted?’ vraagt hij.

‘Ja,’ antwoordt ze, maar dan komt ze erop terug. ‘Ik vind het niet leuk als hij zingt.’

‘Zal ik een song laten zien die ik zing?’ stelt hij voor.

‘Ja,’ zegt ze.

‘Welke?’ vraagt hij.

‘Heb jij “Let It Go” gezongen?’ vraagt ze hoopvol.

‘Nee, dat heb ik niet,’ zegt hij, en hij zet de ‘Candy’-video op.

Charlie kijkt verrukt, maar Teddy heeft een vraag over wat ze op het scherm ziet.

‘Werd je verliefd op haar?’ vraagt ze en ze wijst naar een van Robs costerren.

‘Nee!’ zegt Rob. ‘De enige vrouw van wie ik hou, behalve van jou dan, is mama.’ Dan bedenkt hij iets anders. ‘Wil je zien dat heel veel mensen naar papa kijken?’ vraagt hij.

‘Ja.’

Hij zet het begin op van het Knebworth-concert. ‘Al die mensen,’ vertelt hij, ‘zijn daar om papa te zien, een zee van mensen.’

Ze kijkt aandachtig als hij ‘Let Me Entertain You’ zingt. ‘Ben jij dat?’ vraagt ze.

‘Ja.’

Na een paar minuten zet hij de video stil. ‘Wat vind je ervan, Ted?’

Ze lijkt zorgvuldig over deze vraag na te denken. Er is iets wat ze heel graag tegen haar vader wil zeggen, en ze voelt dat dit daar het juiste moment voor is. Ze vraagt: ‘Mag ik je nu de regenboogsnoepjes laten zien?’

* * *

Dit verhaal zal Rob in de maanden daarna vaak vertellen – op het podium tussen songs door en tijdens interviews voor de tv, radio en gedrukte

media. Natuurlijk met een bijna eindeloze gelaagdheid: de verstrengelde spiralen van ijdelheid en bescheidenheid, zelfverachting en extreme zelfverheerlijking, en dat allemaal in een verhaal waarin hij zichzelf in theorie onderuithaalt, maar dat toch is bedoeld om te amuseren en dus, neem ik aan, om ervoor te zorgen dat mensen hem aardiger vinden.

Na verloop van tijd past hij het verhaal ook aan. Dan zegt hij bijna nooit meer ‘regenboogsnoepjes’ en dat is een beetje verwarrend. Je zou kunnen zeggen dat Teddy een beetje in de war was – niet echt goed nadenkt over wat het beste overkwam als een verhaal voor een praatprogramma. Een tijdje laat hij haar vragen ‘Mag ik een stuk taart?’, hoewel hij soms de voorkeur geeft aan ‘Mag ik naar *Peppa Pig* kijken?’ (Beide dingen heeft Teddy vaak gevraagd, maar die keer niet.)

Iemand die deze tegenstrijdigheden opvallen denkt misschien dat Rob alles heeft verzonnen. Dat is niet zo. Het is echt gebeurd. Maar zoals zoveel andere dingen in de wereld, in de amusementsindustrie en steeds vaker in het leven van alledag is dat wat echt is gebeurd gewoon een goede eerste versie van de waarheid.

* * *

April 2006

Rob is in een hotel in Kaapstad en gaat naar het balkon van zijn kamer om wat frisse lucht op te snuiven. Hij is nu tweeëndertig, en is in Zuid-Afrika tijdens het eerste deel van een tournee die de rest van het jaar zal duren. Maar nu lijkt hij al een beetje uitgeput.

Op dat moment staan op de binnenplaats onder hem een paar andere hotelgasten omhoog te kijken, naar hem – net zoals je naar een interessant architectonisch element kijkt of naar de vollemaan, alsof ze er geen idee van hebben dat degene naar wie ze kijken ook ogen heeft en hen ook kan zien.

‘Ga naar iemand anders kijken,’ vraagt hij smekend, maar heel zacht, zo zacht dat ze het niet kunnen horen. Het heeft immers geen zin om luider te praten.

Wat een van zijn meest triomfantelijke momenten had moeten zijn is achteraf gezien ook precies het moment waarop alles in hem volgens Rob uit elkaar valt. Op 19 november 2005 begon de verkoop van de kaartjes voor Robbie Williams' Close Encounters Tour: zijn grootste tournee tot dan toe, en ook de langste. Ondanks het feit dat hij tijdens eerdere tours bijna, en soms helemaal, in elkaar was gestort – en ook nog eens met een onrustbarende frequentie – had hij met deze tournee ingestemd, omdat het gewoon te stom zou zijn deze kans niet te grijpen. Succes heeft een eigen logica, zo werkt succes nu eenmaal als je het zijn eigen gang laat gaan. Als je de kans krijgt om verder te gaan dan je eerder hebt gedaan, dan doe je dat.

‘Het leek,’ vertelt hij, ‘het deel van de legpuzzel dat duidelijk is – het was de volgende stap, het logische vervolg. Op dat moment was ik feitelijk de grootste popster ter wereld, en de volgende stap was nog groter gaan, groter zijn en groter doen. Bovendien leek het alsof er geen andere optie was. Dit was wat ik altijd had gedaan: gewoon doen wat mogelijk was.’

Op de dag waarop de kaartverkoop begon, werden 1,6 miljoen kaarten verkocht; een feit dat nog altijd in het *Guinness Book of World Records* staat als het grootste aantal kaarten dat op één dag door één persoon is verkocht.

Toch was Rob niet opgetogen, maar doodsbang, en in de war. ‘Ik snapte het gewoon niet,’ zegt hij. ‘Dat zoveel mensen zouden komen en dat het zoveel geld zou opbrengen. Ik had niet het gevoel dat ik het waard was om voor zoveel mensen op te treden en ik had niet het gevoel dat ik het waard was om zoveel geld te ontvangen.’ Hij lacht. ‘Niet dat ik van plan was het weg te geven. Maar alles wat er in mijn carrière gebeurde, kwam niet overeen met mijn lage gevoel van eigendunk. Ik dacht: Mentaal kan ik dit niet doen, en fysiek kan ik dit niet doen.’

Rob had zijn vriend Jonny Wilkes gevraagd om samen met hem op tournee te gaan, zogenaamd omdat ze dan halverwege de set twee songs

samen konden doen en op het podium een beetje konden klooiën. Maar het ging Rob meer om de algemene steun en het gezelschap van Jonny: ‘Ik had Jonny min of meer ontvoerd om mijn maatje te zijn en mijn hand vast te houden, iemand die iets van de aandacht naar zich toe kon trekken.’ Maar nadat de kaartverkoop was begonnen, regelde Rob een bespreking met zijn management en vertelde dat hij de hele tournee wilde cancellen. ‘Het spijt me echt, maar ik moet me terugtrekken,’ zei hij tegen hen. ‘Ik weet gewoon dat dit te veel voor me wordt.’ Daarna ging Rob naar Jonny’s huis om het hem te vertellen.

Maar zodra Jonny de deur opendeed, vertelde hij Rob zijn laatste nieuws: hij had net een rol aangeboden gekregen in een twaalf maanden durende rondreizende productie van *Guys And Dolls*, maar die had hij natuurlijk afgewezen omdat zij binnenkort samen aan hun eigen avontuurlijke reis zouden beginnen.

Rob had vast wel een manier kunnen bedenken om zichzelf eruit te kletsen – het was al vaker gebeurd dat hij had verklaard dat alles moest worden gecancelled en vervolgens had hij dat weer herroepen, en dat zou ook nog wel vaker gebeuren – maar nu zei hij: ‘We zouden niet op tournee gaan, maar nu gaan we wel.’

* * *

Rob weet dat mensen maar moeilijk kunnen begrijpen waarom hij het zo moeilijk vindt om iets te doen wat zo essentieel is voor wie hij is en wat hij doet: optreden tijdens gigantische concerten, avond na avond. We zijn gewend aan de verhalen over de Michael Jacksons, de entertainers die zeggen dat ze zich op het podium meer thuis voelen dan daarbuiten. Rob weet heel goed dat, als er al een soort entertainer is die niet alleen op z’n gemak lijkt op het podium, maar daar ook van geniet – zich wentelt in alle aandacht en waardering van de vele gefascineerde fans om zich heen en onder zich en die zelfs naar zijn hand zet – hij daar een sprekend voorbeeld van lijkt.

Rob weet ook dat wanneer mensen horen dat hij zich op het podium

vaak niet zo voelt als zij denken te weten – vooral doordat ze vaak het gevoel hebben dat ze met eigen ogen het tegendeel hebben gezien – dat in het beste geval irritant en verwarrend is, en dat in het ergste geval gewoon niet wordt geloofd. Dan geloven ze hém niet en denken dat dat een maffe poging is om (zelfs nog meer) aandacht te krijgen, een soort perverse bovenmaatse zogenaamde bescheidenheid.

Dus als je dat allemaal in aanmerking wilt nemen, zal hij je vragen dat allemaal te vergeten: vergeet wat je instinct je vertelt over de showbizzen en amusementsindustrie, en vergeet wat je denkt dat iemand die volgens jou op het podium thuishoort voelt als hij daar staat. ‘Voor mij is dat,’ zegt hij, ‘een volkomen onnatuurlijke omgeving.’

Stel je dat eens voor, als je dat tenminste kunt, vanuit de grondbeginselen. Probeer het je voor te stellen als een groep mensen – iedereen, het publiek én de artiest – en vraag je af hoe zij hun onderlinge relatie zien op die avond en op die plek. Stel je voor dat op school twee teams moeten worden samengesteld voor een wedstrijd en dat dit gruwelijk verkeerd is gelopen. ‘Zij zijn met z’n tachtigduizenden,’ zegt hij. ‘En jij bent maar alleen.’

* * *

De echte beproeving, al die optredens week na week na week, zal pas begin juni beginnen, maar nu, in april 2006, zijn er deze eerste paar afspraken in Zuid-Afrika. Ik stap in het vliegtuig om hen twee dagen voor het eerste concert in Durban te ontmoeten. Rob is al een tijdje in Zuid-Afrika om de nieuwe show in te studeren en een video op te nemen voor zijn volgende single ‘Sin Sin Sin’. Als ik aankom zie ik meteen dat hij in een vreemde stemming is. In zijn hotelkamer kijkt hij tegelijkertijd naar Leicester die Crystal Palace verslaat, laat me nieuwe songs horen die hij heeft geschreven, krijgt een massage omdat hij last heeft van zijn onderbuik en vertelt me dat hij zijn blijdschap niet kon verbergen toen hij hoorde dat de concerten van deze zomer in het Wembley Stadium zijn gecancelled omdat de bouw van het nieuwe stadion vertraging heeft opge-

lopen, ook al wist hij dat hij zo niet hoorde te reageren. (De concerten worden verplaatst naar de Milton Keynes Bowl, dus was zijn vreemde zegevierende gevoel onterecht.)

Daarna, zodra de masseuse weg is, leest hij me nogal obsessief een paar stukken tekst voor die hij heeft geschreven. Het zijn voornamelijk horrorverhalen over zijn afspraakjes: deprimerend, wanhopig en soms wraakzuchtig. Hij vertelt me dat dit volgens hem het begin is van een boek. Nadat ik ben vertrokken blijft hij nog tot diep in de nacht op en stelt een eclecticische speellijst op van feestnummers, waaronder 'Pacific State' van 808 State en 'Dancing With Myself' van Billy Idol, alleen maar, zo lijkt het, omdat hij vond dat dit gedaan moest worden.

* * *

De volgende dag staat een bezoek aan een paar weeskinderen op het programma, om de aandacht te richten op het werk van UNICEF voor families die getroffen zijn door aids. Hij doet dat omdat hij een continue relatie heeft met UNICEF – officieel is hij een ambassadeur van UNICEF UK, hoewel 'ambassadeur' een term is die hem in verlegenheid brengt. Hij heeft al eerder reizen met UNICEF gemaakt. Hij maakte kennis met UNICEF dankzij Ian Dury, die hij leerde kennen via hun gezamenlijke make-upartiest Gina Kane; zij vertelde Rob een keer dat Ian Dury iemand zocht om 'het aan door te geven'. In 1998 gingen ze samen naar Sri Lanka, in 2000 ging Rob naar Mozambique en in 2003 bezocht hij kinderbeschermingsprogramma's in Rusland. Maar dit huidige bezoek heeft een tweeledig doel. Onlangs fantaseerden hij en Jonny Wilkes, als een soort denkbeeldige wensvervulling, over een voetbalwedstrijd met celebrity's en legendarische voetballers. Die wedstrijd vindt volgende maand plaats onder de naam Soccer Aid en de opbrengst gaat naar UNICEF. Dus moet hij vandaag een film maken die tijdens de uitzending van Soccer Aid wordt uitgezonden, zowel om televisiekijkers in Groot-Brittannië meer te vertellen over de dingen die UNICEF doet als om hen op te roepen geld over te maken.

Ook al is dit misschien een goede afleiding van het begin van de tournee, toch vindt hij dit soort dingen niet gemakkelijk. Ten eerste is er een briefing van UNICEF in een van de vergaderzalen van het hotel. Rob houdt zijn zonnebril de hele tijd op, en niet alleen omdat hij pas laat naar bed is gegaan – ‘Normaal sta ik pas vier uur later op,’ zegt hij verontschuldigend als hij het vertrek binnenkomt – maar om een andere reden die hij me pas later vertelt: ‘Ik wilde niet dat iemand aan mijn blik kon zien dat ik dacht: O, help me alsjeblieft, ik wil hier weg! Dat is nog een reden waarom je soms lid van een band zou willen zijn, dat jij en The Edge het deden...’ Hij fantaseert er vaak over dat hij in een band zit en heeft ook weleens geprobeerd een band op te richten, waarbij hij altijd dezelfde reden opgeeft: in een band kijken de mensen af en toe tenminste naar iets of iemand anders. (Het nadeel als je iemand bent op wie de mensen letten is precies hetzelfde als het voordeel: mensen letten op je.)

De kinderen die we vandaag bezoeken, de Zondi's, wonen iets buiten Durban in een plaatsje dat Umbumbulu heet. Ze zijn hun vader een paar jaar geleden verloren en hun moeder is nog maar kortgeleden gestorven. Toen gingen ze niet meer naar school en zag men hen naar eten zoeken, tot iemand van Jeugdzorg die banden heeft met UNICEF hen opzocht en hen hielp het huishouden weer op poten te zetten. In de auto leert een van de UNICEF-medewerkers Rob het Zoeloe-woord voor hallo – *sawubona* – wat hij steeds weer herhaalt. Maar meestal zwijgt hij. Later vertelt hij me dat hij tijdens de rit in gedachten punten uit een taart sneed en zich afvroeg of de reden waarom hij daar was zelfzuchtig of onzelfzuchtig was, dat hij zich steeds afvroeg: Is het ‘kijk mij eens’-deel van de taartpunten groter dan het ‘humanitaire redenen’-deel? Hij wist het niet zeker. ‘Wie weet dat verdomme?’ zegt hij naderhand. ‘Het enige wat ik weet is dat ik het doe, ongeacht wat ik denk en voel, en dat ik het doe ongeacht wat andere mensen denken en voelen. En zodra ik daar was, was dat allemaal niet meer belangrijk.’

We verlaten de verharde wegen en laten de ongewenste politie-escorte achter die er na een paar lastige besprekingen met UNICEF akkoord mee is gegaan ons niet langer te schaduwen. Daarna rijden we heuvel op,

heuvel af over kronkelende voren in de droge rode aarde, en komen af en toe langs een paar huizen. Als we op onze bestemming aankomen, krijgt Rob meteen een band met de broertjes door hun vragen te stellen over voetbal – de gemeenschappelijke internationale mannentaal. Hij vraagt hun hoe oud ze zijn: Mboniseni is achttien, Mlungisi veertien. (Hun zusjes, Balungile en Khethiwe, zijn negen en zes.)

‘Ik ben tweeëndertig, en dat is heel erg oud,’ zegt hij tegen hen. ‘Ik ben een zanger uit Engeland.’

Nadat hij een tijdje met de kinderen heeft gepraat, komen de UNICEF-mensen tussenbeide; zij zijn hier met een doel, in feite ook de reden van Robs aanwezigheid hier. Ze vragen of de kinderen willen vertellen over de dood van hun ouders en wat er sindsdien is gebeurd. Dat is ongetwijfeld noodzakelijk, maar ook ongemakkelijk. Rob en andere mensen zijn misschien wel gewend aan de intrinsieke morele imperfecties en ongerijmdheden van de amusementswereld, maar verwachten dan toch, heel onrealistisch, dat er in de wereld van liefdadigheid en hulpverlening geen sprake is van diezelfde zaken. Desondanks zijn de tegenstrijdigheden van wat daarna noodzakelijk is soms een beetje te opvallend. Een paar minuten later wordt Rob gefilmd bij de eenvoudige graven van de ouders, een korte wandeling van het huis vandaan, terwijl hij voor de camera het verhaal van de familie Zondi vertelt en hoe UNICEF hen heeft geholpen. Inmiddels heeft zich echter een grote menigte verzameld, voornamelijk kinderen uit de buurt met wie Rob heeft gevoetbald en die heel begrijpelijk opgewonden zijn door de vreemde promotietour die in hun leven is verschenen. Maar hun enthousiasme is nu ongewenst.

‘Sorry, jongens,’ zegt de cameraman. ‘Ik hoor allemaal gelach op de achtergrond.’

‘Alleen ellende alsjeblieft,’ mompelt Rob zacht, gegeneerd.

Weer in het huis gaat Rob bij de vier kinderen zitten en raakt Mlungisi Robbies tatoos aan, zichtbaar verrukt en verbaasd. ‘Dat is mijn opa,’ vertelt Robbie en hij wijst er een aan.

‘Vind je hem aardig?’ vraagt Mlungisi.

‘Ja, heel aardig.’ Daarna wijst hij naar het ontwerp op zijn linker-

schouder: ‘Dit komt uit Nieuw-Zeeland, dit is een traditioneel Maorigebed dat mij en mijn familie beschermt.’ Dan vertelt hij Mlungisi iets over een paar andere tattoos: de Staffordknoop op de rug van zijn rechterhand (‘Staffordshire is de stad waar ik geboren ben’), de cursieve ‘B’ vlak achter en onder zijn linkeroor (‘dat is mijn oma, Betty’) en de hoofdletters op zijn onderarmen: ‘Mijn moeder haat tattoos, dus hier staat I LOVE YOU... MOTHER – die haat ze niet.’ Dan tilt hij een mouw op van zijn T-shirt en laat nog een tattoo zien.

‘De leeuw!’ roept Mlungisi en hij pakt hem bij de rechterarm.

Ze vragen hem of zijn tattoos geld kosten.

‘Ja,’ zegt hij. ‘Ze zijn duur, maar ze blijven mijn hele leven bij me. Het is moeilijk uit te leggen, maar zij zijn een beetje mijn harnas, ze beschermen me.’ Hij wijst weer naar zijn lichaam: ‘Mijn geloof, mijn familie, mijn stad, mijn moeder... alles wat mij beschermt.’

Dan nemen ze afscheid (tijdelijk, want ze zijn uitgenodigd voor het concert van morgenavond). Rob vertelt Mboniseni dat hij de zwerige stand van zijn cap leuk vindt, maar is dan bang dat zijn boodschap niet overkomt. ‘Wat is het Zoeloe-woord voor “zwerig”?’ vraagt hij.

* * *

Voorafgaand aan de eerste show van de tournee ziet hij de Zondi-kinderen weer en geeft hun een rondleiding backstage. Hij probeert hun over het concert te vertellen. ‘Ik ben echt bang,’ zegt hij. ‘Eerlijk waar! Ik ben maar klein en dat daarbuiten is enorm.’

Hij laat het lief en grappig klinken, en ik weet zeker dat ze geen moment denken dat hij het meent. Maar nadat ze ergens naartoe gaan om iets te eten – ze zijn helemaal weg van de chocoldefontein die is opgesteld – gaat Rob naar de kamer van de band en probeert te overleggen over welke songs van de set kunnen worden geschrapt. ‘Weet je, de tournee duurt vijf maanden,’ zegt hij, ‘en de setlist is te lang voor mij.’ Hij voert onder andere aan dat hij weet dat ze er extra songs op hebben gezet, in de wetenschap dat hij dit toch zou doen. Terwijl hij zijn zaak bepleit,

vertelt een van hen – die telefonisch in gesprek is – de persoon aan de andere kant van de lijn wat er gebeurt: ‘Op dit moment probeert Rob zijn set in te korten tot een openingssong en een afsluitende song.’

De show zelf verloopt probleemloos, en na afloop komt iedereen bij elkaar in het hotel. Als iemand denkt dat wanneer de mensen die samen op tournee zijn bij elkaar komen om te ontspannen ze over gedenkwaardige gebeurtenissen van die dag praten, of zelfs over belangrijke zaken die met de tournee te maken hebben, zijn ze waarschijnlijk nooit mee geweest op tournee.

Vanavond ontstaat er een bijzonder gespannen discussie over wat voor chips James Bond zou eten (Rob's ultieme oordeel is gerookte bacon). Rob vertelt dat hij altijd wel chocola lust. Als iemand dat niet helemaal snapt, legt Rob het haarfijn uit. ‘Ik zou zelfs deze gordijnen opeten als ze van chocola waren. Ik zou mijn eigen knie opeten als die van chocola was.’

Daarna, niet lang na de discussie over chips en chocola, volgt een lang gesprek over tv-shows uit de jaren 1970, waarna ze met z'n allen de herkenningmelodieën zingen van *Top Cat*, *Hong Kong Phooey* en *The Flintstones*. Daarna volgt een solo van Rob van de herkenningmelodie van *Sons And Daughters*. (‘Hoe kwamen we daar verdomme bij?’ vraagt hij, heel logisch.) Iemand begint over *The A-Team*, waarop Rob meteen zegt: ‘Dat was het eerste wat ik ooit met een videorecorder heb opgenomen.’ Daarna weidt hij uit over een uiterst verontrustende aflevering van *Tales Of The Unexpected* waarin iemand constant werd gevolgd door een man die ze niet konden zien. ‘Daar ben ik nu nog van onder de indruk,’ zegt hij. ‘Ik kijk in alle kasten...’

De tournee is begonnen.

* * *

Misschien had het allemaal goed kunnen gaan. De onrust waar hij duidelijk blijk van gaf in Zuid-Afrika had best alleen maar veroorzaakt kunnen zijn door aanloopproblemen. Na het eerste concert zei hij tegen me:

‘Ik stapte tenminste niet van het podium af met de gedachte: Dit wil ik de komende vijf maanden dus echt niet doen.’

Maar misschien maakte het ook deel uit van de misleiding waarmee Rob zelfs zichzelf voor de gek probeerde te houden, want als het allemaal gruwelijk uit de hand loopt, zal hij beweren dat hij dat zelfs voordat het begon diep vanbinnen al wist. ‘Deze gigantische operatie was al in gang gezet en ik kon er onmogelijk onderuit,’ zegt hij. ‘Maar toch kon ik er de moed niet meer voor opbrengen. Het was een beetje alsof ik op de Titanic zat, zoiets als: ik heb geen idee wáár dit schip zinkt, maar ik weet zeker dat-ie water zal maken.’

* * *

Januari 2016

De familie Williams en hun tien honden trekken op oudejaarsdag in hun huis in Los Angeles. Zelfs Rob is een beetje overdonderd doordat het huis zo groot is. ‘Ik ben nog maar net iets minder verbijsterd,’ zegt hij als ik een paar dagen later op bezoek kom en Teddy langs ons heen loopt in een prinsessenjurk die ze voor kerst heeft gekregen.

Of dit huis zorgwekkend is, of omdat het nuttig is om iets te hebben wat je motiveert, zegt hij dat hij het ook een beetje eng vindt om hier te zijn. ‘Als ik beneden kom in dit grote huis,’ zegt hij, ‘zijn er twee beveiligers, vier schoonmakers, een nanny, een kok... en dan heb ik het alleen nog maar over dit huis. Ik heb nóg twee huizen. Dat is prima als ik op tournee ben, maar als ik al een tijdje niet meer op tournee ben, krijg ik daar een rusteloos en onplezierig gevoel van. Maar het houdt me ook nuchter, en in de sportzaal, en scherp, en ongerust.’

Het is de bedoeling dat hij de komende tien dagen songs gaat schrijven met Guy Chambers, de *songwriting partner* met wie hij de meeste songs van zijn eerste vijf albums heeft geschreven en met wie hij – nadat ze lange tijd van elkaar vervreemd waren geraakt – alweer een paar jaar contact heeft. Guy komt morgen en dit zou hun laatste poging moeten

zijn om zelfs nog betere songs te schrijven dan ze al hebben voor het album dat hij in het najaar zal uitbrengen.

‘Ik hoop maar dat hij doet wat ik van hem verwacht,’ zegt Rob, een beetje schertsend, maar ook weer niet.

Maar er zijn prioriteiten. Hij gaat naar de kelder waar technicus Richard Flack de studio klaarmaakt. Richard oppert dat ze misschien een bepaalde set dure speakers moeten kopen. ‘Ik heb net duizend pond uitgegeven voor een tennisbalkanon,’ voert Rob aan. ‘Die schiet driehonderdvijftig ballen af,’ voegt hij er als een soort verklaring aan toe.

Richard, die altijd maar weinig emoties laat zien, trekt even een wenkbrauw op.

‘Niet allemaal tegelijk, hoor,’ verduidelijkt Rob.

* * *

Met het nieuwe jaar begint ook weer een nieuwe serie van *Celebrity Big Brother*. Als Rob tijdens interviews rustig vertelt dat hij reality-tv eigenlijk de enige tv-programma's vindt waar hij graag naar kijkt, zullen de meeste mensen neem ik aan gewoon denken dat hij probeert grappig of dom over te komen. Dat is niet zo. Hij kijkt een enkele keer naar een film, of naar een documentaire, en hij kan heel af en toe belangstelling opbrengen voor een tv-drama, maar hij kijkt vooral naar reality-tv.

Celebrity Big Brother is een van zijn en Ayda's favorieten. Als dat op tv is kijken ze daar altijd in hun slaapkamer naar voordat ze gaan slapen. Meestal wordt iedere logé uitgenodigd en kan iedereen een stoel bij het bed zetten om naar het uitrolprojectiescherm te kijken.

Dit seizoen, vertelt Ayda, heeft al veel gespreksstof opgeleverd voor de familie Williams. ‘Rob en ik maken er altijd grapjes over,’ zegt ze, ‘dat hij elke keer als we de tv aanzetten – ik hou je echt niet voor de gek – met iemand naar bed is geweest, of het nu een commercial is voor een anti-hivmedicijn, een misdaadserie of iets uit de jaren 1990. Dus kijken we naar *Celebrity Big Brother*...’

Eerst leek het alsof daar een klein beetje verandering in kwam, door-

dat Rob daar alleen maar indirect bij betrokken leek te zijn. Darren Day, een van de logees, had het over zijn reputatie als *love rat* en noemde Anna Friel.

‘Ik zei dus,’ zegt Ayda, ‘o mijn god, doordat je met Anne Friel hebt geslapen ben je eigenlijk met Darren Day naar bed geweest!’

Even houdt Rob zijn mond, alsof hij zich afvraagt of – en zo ja, hoe precies – hij het zal uitleggen. Want hoewel de ‘elke keer als wij de tv aanzetten’-regel ook deze keer van toepassing was, keek Ayda naar de verkeerde kant van het scherm. Dus zegt hij het maar gewoon. ‘Liefje,’ zegt hij. ‘Danniella Westbrook.’

* * *

De volgende dag is Teddy’s eerste schooldag en Rob is op tijd opgestaan, zodat hij haar om kwart voor acht kan wegbrengen. Eerst legt hij haar tijdens het ontbijt de ‘vijf seconden’-regel uit over voedsel dat op de grond is gevallen en daarna vraagt hij zich vermoeid af of de Kardashians misschien een teken zijn van de apocalyps. Hij lijkt het echt te menen. ‘Maar,’ zegt hij, als om te beamen dat bijna alles wel een goede en slechte kant heeft, ‘ik kan maar beter mijn mond houden.’

Daarna geeft hij Ayda een seintje – ‘Oké, mama, we gaan’ – en loopt hij naar de auto met Teddy die een half opgegeten bagel met pindakaas in haar hand heeft.

Guy arriveert tegen lunchtijd. Rob maakt de lange wandeling met hem door de tuin – met Los Angeles onder hen en in de wazige verte de oceaan en een mandarijnenboom helemaal achter in de tuin. Deze wandeling om een mandarijn te plukken wordt een soort ritueel: elke keer als Rob met iemand wil praten, stelt hij deze ‘mandarijnen-’wandeling voor.

Guy vertelt over het oud-en-nieuwfeest in Babington House – onderdeel van Soho House, alleen voor leden – een besloten feest voor celebrity’s en vips. Op een bepaald moment zong iedereen mee en speelde Guy op de piano. ‘Adele wilde “Angels” zingen,’ zegt Guy. ‘En dat deed ze ook.’ Maar, zegt hij, het werd een beetje gênant toen bleek dat hij niet

een van haar nummers goed genoeg kende en dat probeerde hij te verdoezelen. ‘Ik zei: Laten we “Mamma Mia” doen!’

Beneden in de studio legt Rob Guy zijn ‘geen meel, geen suiker’-dieet uit dat hij tegenwoordig volgt nadat Hugh Jackman naar zijn laatste show in Melbourne kwam en dat aan iemand aanbeval. (Daarbij heeft hij het nota bene over ‘de voedingsdeskundige van mijn vriend Wolverine.’) Maar de laatste tijd gaat het niet zo goed, vertelt hij. ‘Ik had een gebakterugval,’ zegt hij tegen Guy.

‘Met kerst?’ vraagt Guy, alsof hij wil zeggen: nou, dat is helemaal niet erg, over een seizoensterugval hoeft je je echt geen zorgen te maken.

‘Eh ja,’ zegt Rob, ‘maar het is nog niet voorbij, ook al hoopte ik van wel. En dat is al anderhalf jaar geleden, dus nu ben ik een beetje bang.’

‘Wat voor gebak was het?’ vraagt Guy.

‘Alle soorten gebak,’ verduidelijkt Rob.

‘Hoeveel gebakjes heb je dan gehad?’

‘Nou, met kerst worden heel veel soorten gebak opgediend,’ zegt Rob, en hij begint ze op te sommen: ‘Kersttaart, *red velvet cake*, mijn dochters *Frozen*-taart die zij nog niet had opgegeten... daar heb ik laatst een kwart van gehad.’

Maar vanochtend hoorde ik dus dat Teddy hem daarnaar vroeg, meer verbaasd dan ontgaan.

‘Ik heb maar een klein stukje genomen,’ zegt hij tegen haar. ‘Maar wel heel vaak een klein stukje.’

* * *

Guy vertelt dat hij twaalf ideeën heeft. Daarmee bedoelt hij twaalf muziekstukken die hij al in zijn Londense studio heeft opgenomen, maar wel in rudimentaire vorm. Hij stelt voor er vandaag vier uit te proberen. ‘En als je er niet één leuk vindt, beginnen we gewoon helemaal opnieuw.’

Ze beginnen te schrijven. Soms is het erg lastig om te zien hoe toegewijd Rob is, doordat hij, zelfs als hij enthousiast is, vaak van alles tegelijk doet. Op dit moment kijkt hij, terwijl hij teksten verzint, op YouTube

naar Elton John die ‘Pinball Wizard’ zingt, met het geluid zacht. Een paar minuten later laat hij Guy een foto zien van Elton John met enorme laarzen aan die kennelijk een soort stelten verbergen. ‘Kun je je voorstellen dat je de show zo begint?’ vraagt hij. ‘Zo zou ik er verdomme geweldig uitzien.’

* * *

‘Maak je nog weleens een lange wandeling?’ vraagt Guy. Tijdens eerdere schrijfsessies in Los Angeles gingen hij en Rob er vaak tussenuit voor een lange wandeling, maar deze week heeft Rob dat nog niet voorgesteld. Daar blijkt een reden voor te zijn.

‘Ik werd razend op een paparazzo,’ vertelt Rob, ‘en ik probeerde hem uit te dagen door uit de auto te stappen. We maakten elke dag op dezelfde plek een wandeling, Tree People. Toen we weer bij de auto waren, zetten we de kleine meid in de auto en zag ik een vw staan met het raampje zo’n klein stukje open.’ Hij voelde gewoon dat het een paparazzo was die filmopnamen maakte van hem, Ayda en, het allerbelangrijkst, Teddy. Wat ook zo bleek te zijn. ‘Ik pakte mijn telefoon om hem te filmen terwijl hij ons filmde, en ik draaide helemaal door toen ik bij hem was. Ik wilde hem uitdagen zodat hij mij eerst zou slaan, dus ging ik naar hem toe en slingerde hem allerlei beledigingen in het gezicht. Hij was een *Scouser*, dus noemde ik hem een *scouse cunt* – een Liverpoolse klootzak.’

‘Wat zei hij toen?’

‘Ik ben geen “scouse”.’

Daarna liep het uit de hand. Na nog wat meer beledigingen, zei de man tegen Rob: ‘Je bent een wereldwijde lulhannes.’ (Wat hij nu ontzettend grappig vindt, maar op dat moment vond hij helemaal niets grappig.)

‘Ik riep: “Zeventig miljoen albums, stomme cunt!” Dat was het enige wat ik kon verzinnen, maar ik was laaiend. Ik was zo kwaad; normaal zou ik nooit scouse cunt zeggen, never nooit niet. Maar ik was zo kwaad dat het er al uit was voordat ik doorhad dat ik het had gezegd. Ik weet wel

waarom, want ik was hem aan het filmen, maar kreeg de telefoon niet aan de praat. En zodra ons gesprek afgelopen was, wilde hij dat ik de opnamen wiste, want ik had hem een pedofiel genoemd omdat hij opnamen van kinderen maakte.'

Ayda, die inmiddels ook in de studio is, zegt wat zij ervan vindt. 'Dat was niet best, die ruzie. Je hebt jezelf teleurgesteld,' zegt ze tegen Rob, en daarna tegen ons: 'Rob liet zich niet echt van zijn beste kant zien.'

Hij heeft wel iets geleerd van die ervaring: dat hij niet goed weet hoe hij zijn woede in dit soort situaties moet beheersen. 'Als je zo'n lens ziet en ze jouw dochter of zoon proberen te filmen, terwijl je hen daar niet tegen kunt beschermen, dan reageer je heel primair, dan wil je ze vermoorden. En dan zeg je tegen hen dat je ze wilt vermoorden, en realiseer je je dat je dat nooit meer mag zeggen waar je kinderen bij zijn. Toen ik daarna weer in de auto stapte, beseftte ik dat ik me nooit meer zo mocht gedragen.'

Dat was het lange antwoord op Guys vraag.

Maar dit is het kortere antwoord: 'Daarna heb ik geen wandeling meer gemaakt.'

* * *

Door het tijdsverschil tussen Londen en Los Angeles is de kans groot dat wanneer er bij *Celebrity Big Brother* iets gebeurt wat veel nieuwswaarde heeft – volgens de Britse roddelpers tenminste – Rob dat vaak al op internet heeft gelezen voordat Ayda en hij die aflevering hebben gezien. Vandaag zit Rob in de studio te internetten en ziet dat de kranten zo'n verhaal hebben. Dit verhaal gaat over hem. In de laatste aflevering is Darren Day kennelijk gefilmd terwijl hij Danniella Westbrook vertelt dat Rob een keer naar het huis in Chelsea belde waar hij en Anna Friel samenwoonden en vroeg of Anna Friel met hem uit wilde.

'Ik wist wel dat ik dat had gedaan,' bekennt Rob. 'De herinnering eraan is wat wazig, maar ik wist dat ze toen nog steeds met Darren Day uitging.'

Die avond zitten we met z'n vijven in de slaapkamer naar die aflevering te kijken. Darren Day zegt in de camera dat hij de telefoon opnam en Rob net deed alsof hij Derek was van Go! Discs. (Go! Discs was een onafhankelijk platenlabel dat in de jaren 1990 enorm succesvol was.)

Rob realiseert zich meteen dat Day de waarheid vertelt; hij herinnert zich alles weer. 'Een man nam de telefoon op en ik raakte in paniek en zei dat ik Derek was van Go! Discs,' zegt hij. 'Ik zat waarschijnlijk te bel-len met een heleboel cd's voor m'n neus.'

Als Darren Day haar dit verhaal in het Big Brother-huis vertelt, zegt Danniella Westbrook: 'Hij heeft wel ballen!'

'Zij kan het weten,' mompelt Rob.

* * *

Op een middag begint Guy opeens over een middelmatige popster uit de jaren 1970, inmiddels bijna helemaal vergeten, die het nu heel zwaar heeft. 'Hij is echt heel zielig, die man,' zegt Guy.

'Zielig?' vraagt Rob.

'Ja,' zegt Guy. 'Hij is volkomen ingestort. Hij vond het vreselijk dat hij een popster was. Het was net Beatlemania – hij kon jaren zijn hotelkamer niet verlaten. En hij werd gek en stortte in. En als je hem nu ziet, kun je gewoon aan zijn gezicht zien dat hem iets verschrikkelijks is overkomen.'

'Ik kom mijn hotelkamer ook niet uit!' zegt Rob verontwaardigd.

'Ja, maar jij bent niet zielig,' zegt Guy en dan, op de toon van iemand die niet goed weet hoe hij zichzelf uit deze ietwat ongemakkelijke positie moet redden, past hij zijn tekst iets aan. 'Jij hebt niet zo'n zielige...' begint hij, maar hij maakt die zin niet af. Hij doet een derde poging. 'Je ziet er niet "vernietigd" uit door wie je bent,' zegt hij tegen Rob.

'Nee,' beaamt Rob. 'Maar dat is een kwestie van perspectief en belich-ting.'

* * *